

Karkerên hemû
welatan
û gelên bîndest,
yekbîn!

riya azadi

Çileyê Pêşin
1985, Sal 4
Hejmar 42
Aralık
1985, Yıl 4
Sayı 42

Organa Komita Merkezi ya Partiya Sosyalist a Kurdîstana Tirkîyê

1986'YI DAHA CANLI EYLEM YILI YAPALIM

Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi bir mücadele yılını daha geride bırakıyor. 31 Aralık'ta 11. kuruluş yıldönünü yaşıyor ve 12. yıla giriyor.

1985 Yılı örgütümüz açısından canlı bir yıl oldu. Partimize bir dizi eylem gerçekleştirdi ve bunların başında 2. Kongremiz geliyor.

Bir yandan düşmanın, özellikle son 6 yıl içinde Partimize karşı aralıksız sürdürdüğü terörü ve zorbalığı göğüsledik; diğer yandan nisbeten kolay dönemlerde örgüte sızmış, gereği gibi denememiş rahatına düşkün, kariyerist, sabırsız ve maceracı küçük burjuva unsurların, kendileri bu zor dönemde dökülürken, örgüt içinde de yulgnlık yaratmak, onu likidite etmek için giriştikleri eylemleri bozguna uğrattık. Partimizin 12. yıla girdiği şu günlerde Türkiye'de faşist diktatörlük hızla ilerlerken, ipleri elinden kaçırırken Partimize birlik içinde, canlı ve ayakta. O. en küçük bir yulgnlığa ve şaşkınlığa düşmeksizin, amaçları doğrultusunda enerjiyle ve devrimci kararlılıkla savaşıyor. Bu gerçek bize, Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partilere kıvanç ve onur veriyor, dostlarımızı sevindiriyor, düşmanlarımızı ise kahrediyor.

Elbet geçmişten ve yürüdüğümüz yoldan onur duymak yetmez. Bizi gelecekte daha büyük, daha çetin görevler bekliyor. 12. yıla girerken TKSP'nin her organı, her birimi ve üyesi kendisine şunu sormalı: Geçen yıl önüme koyduğum görevleri ne ölçüde başardım? Önümüzdeki yıl nasıl daha verimli bir çalışma yapabilirim? Eksikleri nasıl gidermeli, görevleri nasıl iyi biçimde yerine getirmeli?

Bunun cevaplarını 2. Kongremizin kararları esas olarak vermektedir. Bu kararlar mücadelemizin çeşitli alanlarına yönelik olarak bize yol gösteriyor: İşçi sınıfı, köylülük, gençlik, kadınlar ve öteki emekçi, yurtsever kesimler içinde çalışma; yayın ve propaganda çalışmalarını geliştirme; zindanlardaki yoldaşlarla, ilerici ve yurtseverlerle dayanışma; Sol Birlik'i güçlendirme vb..

Ancak bu kararları yaşama geçirmek, onları iyi kavramaya ve sistemli enerji bir çalışma yürütmeye bağlı. Bunun için bize istek ve kararlılık,

planlı ve programlı çalışma, inisiyatif geliştirme düşüyor.

Bizim açımızdan yurt içinde çalışma koşulları, düşmanın devam edegelen saldırıları yüzünden bugün de ağırdır. Ama koşullar ne denli ağır olursa olsun, bu koşullara uygun çalışma biçimlerini ustalıklı ve yaratıcılıkla bulmak ve yaşama geçirmek zorundayız. İstekle ve cesaretle göreve sarılan her militan bunu başarabilir. Bugün küçük ve önemsiz gibi görünen kimi çalışma-

lar, nisbeten kolay dönemlere oranla çok daha önem taşıyor. Biz bugün, bu türden irili-ufaklı görevleri iyi biçimde başararak, eylem yeteneğimizi canlı tutarak güç toplayacağız, geleceğin çok daha geniş çaplı, etkin eylemlerine hazırlanacağız.

Yeni yılla birlikte Partimizin 11. kuruluş yıldönümü tüm yoldaşlarımıza ve okurlarımıza kutlu olsun!

1986 Yılı'nı sömürgeci-faşist düşmana karşı daha canlı bir eylem yılı yapalım!

CENEVRE GÖRÜŞMELERİNİN ARDINDAN

Sovyetler Birliği Komünist Partisi Genel Sekreteri Mikhail Gorbaçev ile ABD Başkanı Reagan arasında 19-20 Kasım tarihlerinde Cenevre'de yapılan görüşme, geçtiğimiz günlerin en önemli ve üzerinde tartışılan konusu idi.

Sovyetler Birliği kurulduğu günden bu yana, temelini Lenin'in attığı barışçı bir dış politika güdüyor. SSCB son yıllarda da, dünyamızda gerginliği azaltmak, nükleer silahların yapımını durdurmak, giderek bu türden silahları tümenden ortadan kaldırmak ve genel bir silahsızlanma için yoğun çabalar göstermekte. Sovyetler Birliği'nin ve diğer sosyalist ülkelerin dünya barışı için bu kararlı çabaları nedensiz değil. Sosyalizm barışçı karakterlidir. Üretim araçları üzerinde özel mülkiyeti ortadan kaldıran, onu tüm topluma mal eden sosyalizm toplumun tüm bireylerinin çıkarına işleyen bir ekonomik ve sosyal sistem kurmuştur. Sosyalizmin hızlı gelişimi için barışçıl koşullara gerek var. Emperyalistler aşırı biçimde silahlanıp güç dengesini bozmasalar, bir dünya savaşı tehlikesi yaratmasalar, sosyalist toplumlar savunma amacıyla kaynaklarının önemli bir bölümünü tank, top, savaş uçağı, nükleer silahlar gibi insanlığa zararlı araçların yapımına harcamazlar; o zaman bu kaynaklar halkın yaşam düzeyini daha da yükseltmekte, eğitim, kültür, sağlık hizmetlerinin daha da iyileştirilmesinde kullanılırdı. Ulusal bağımsızlık, ekonomik ve kültürel gelişme ve sosyalizm için mücadele eden dünyamızın geri kalmış ve gelişmekte olan ülkelerine daha büyük destek verilebilirdi. İşte silahsızlanma ve dünya barışı sosyalist ülkeler ve tüm dünya halkları için böylesine önem taşıyor.

Oysa emperyalistlerin kısırttığı silahlanma yarışı ve arttırdıkları savaş tehlikesi tüm dünyayı, tüm insanlığı tehdit ediyor. Emperyalizmin izlediği bu gerilim politikası ise onun yapısından kaynaklanıyor. Emperyalizm saldırgan, gericedir. Emperyalist ülkelerde üretim araçlarının mülkiyetini elinde tutan bir avuç kapitalist, toplumun ezici çoğunluğunun çıkarını düşünmüyor. Tekeller yalnızca daha çok kar elde etme dürtüsüyle hareket ediyorlar. Bu ülkelerde teknolojinin gelişmesi, ekonomik büyüme, emekçi kitlelerin durumunu düzeltmekle sonuçlanmıyor. Tersine, bir avuç teklici daha da semirirken emekçilerin durumu kötüleşiyor, işsizlik ve yoksulluk

(Devamı 11. sayfada)

MİLİTANLARDAN...

YILMAZ DEMİR KAVGAMIZDA YAŞIYOR

Halkımızın yiğit ve fedakar savaşçısı, Yılmaz Demir yoldaş Aralık 1983'te Diyarbakır zindanlarında faşist cellatlar tarafından katledildi. Aradan iki yıl geçti, ama, Yılmaz harzaman eylem alanlarında ve gönülümüzde yaşadı; inancımızı ve mücadelemizi biletti.

Yılmaz TKSP'nin kitleler arasında etkinliğinin arttığı; onlara gerçek kurtuluş yolunu gösterdiği bir dönemde saflara katıldı. Kısa sürede kendisini yetiştirdi; hareketimizin dünya görüşünü, ideolojik-politik hatını hem öğrendi, hem de başkalarına öğretti. Onda sosyalist ahlak ve bir devrimcinin en soylu ideal için kavga vermek ve her an göreve hazır olmak gibi özellikleri mevcuttu.

O, işçi ve öğrenci gençlik arasındaki çalışmalarıyla Konya'da sosyalist hareketimizin bir onur kaynağı, özgürlük savaşçılarının bir sembolüydü. Halkımızın özgürlük ve kurtuluş

mücadelesine öncülük eden, işçi sınıfı örgütü TKSP'nin ideolojik-politik hatının doğruluğuna ve zafere olan inancını sonsuzdu.

Yılmaz yoldaş mücadelesiyle dostlar kadar da düşman kazandı. Bu nedenle de her yerde gerici, faşist güçlerin bir hedefi olmuştu. Diyarbakır'da tutuklandığı zaman korkuya kapılmadı, yılmadı ve tüm işkence ve baskılara karşı direnmesini bildi. Şüphesiz o, direnirken özgür ve demokratik bir Kürdistan kurulacağı günlerin geleceğinden, sömürgeci baskı ve zulmün son bulacağından emindi. Bunun için canını feda etmekten sakınmazdı ve sakınmadı. Onu katletmekle yokedeceğine sanan faşist cellatlar ise bir kez daha yanıldılar. Yılmaz bugün de mücadelemizde yaşıyor, anısı bize destek veriyor.

Yılmaz Demir yoldaş Parti çalışmalarımızda da yaşatacak, örnek alacak ve saygıyla anacağız.

Bir grup yoldaşı

KÖYLÜLER PANKARTLARI PARÇALAYIP ATTI

Almanya'daki bir okurumuz, yıllık izinde başından geçenleri şöyle özetliyor:

Değerli dostlar,

Bu yıl Eylül ayında iznimi geçirmek için Türkiye'ye gittim. Kürdüm ama ailemiz İç Anadolu'da, Niğde'de oturuyor.

Daha Yeşilköy'de girişte, öğrenci olduğumu görünce, polisler beni bir kenara çektiler, bir süre bekletiler.

Ertesi gün Sultanahmet'te dolaşırken birden koluma bir polis girdi, "bir dakika gelir misin hemşerim", dedi. Ben, ne oluyor diye sorunca "konuşma da düş önüme!" diye çıkıştı. Kolumu sımsıkı tutmuştu. Beni İstanbul

Üniversitesi önündeki bir polis arabasına götürdü. İçerde, polisin adamı olan iki sivil genç vardı. Hemen beni sorguya çektiler, pasaportumu incelediler. Bana Almanya'da hangi örgütle çalıştığımı sordular. Hiçbir örgütle ilişkim olmadığını söyleyince polis öfkelendi ve bana bir tokat attı. İşçi çocuğu olduğumu, babamın orada çalıştığını söyleyince bıraktılar. Ama bırakırken birer paket sigara almayı da ihmal etmediler.

Sonra Niğde'ye yakınlarımızın yanına gittim. Ama onları görmenin sevinci yarıda kaldı. Ertesi gün kahvede arama yaptılar ve birçok kişiyi karakola götürdüler.

2.KONGRE YOLUMUZA IŞIK TUTACAK

Değerli yoldaşlar,

Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi'nin 2. Kongresini saygıyla selamlıyorum. Partimiz kuruluşundan bu yana şaşmadan, yılmadan Kürdistan işçi sınıfının amaçlarını savundu. Sömürgeci güçlerin tüm engelleme çabalarına rağmen Marksist-Leninist çizgiyi şaşmaz biçimde izledi, güçlendi ve düşmanın korkulu rüyası haline geldi. O halkımıza gerçek kurtuluş yolunu gösterdi. Olaylar karşısında militanca kararlar aldı ve uyguladı. İşçi sınıfı enternasyonalizmine kararlıca bağlı oldu ve bunu 2. Kongre kararlarında bir kez daha dile getirdi. O, Kürdistan'daki küçük burjuva akımlarla, maceracı, hayalci ve bozguncu çevrelerle cebelleşerek bugüne geldi.

Sömürgecilerin, tarihte eşine az rastlanır bir vahşetle halkımıza saldırması boşuna değil. Onlar, Kürdistan üzerindeki saltanatlarının yıkımını önlemeye çalışıyorlar. Ama bu da fayda etmeyecek. Bu zulüm de Kürt halkını yıldırılmayacak, tersine, onun özgürlük tutkusunu derinleştirecektir. Sömürgeciler kendi mezarlarını kazıyorlar.

Yoldaşlar,

Partimiz 2. Kongresinden güçlenerek çıktı. Onun yol göstericiliğinde devrimci çalışmayı yükselteceğiz.

Yaşasın Partimiz!

Cıwan - AVUSTRALYA

KALBİM PARTİM İÇİN ÇARPAR

Yoldaşlar,

Riya Azadi'nin son sayısı ile birlikte Kongre Belgeleri kitapçığı da elime ulaştı. Çok mutlu oldum. Kongrede olmayı ne kadar isterdim! Ne yazık ki koşullar elverişli değil. Ama kalbim Partim için çarpar. Onun içinde yaşamak güzel şey.

Riya Azadi için 100 doları bankadaki hesaba yatırdım. Elinize ulaştı mı? Buradaki çalışmalarla ilgili ileride tekrar bilgi vermek üzere devrimci selamlar, başarılar..

Şemdin - AVUSTRALYA

Ben de, acemiliğimden, kimliğimi yanına almamıştım. Karakolda herkese hakaret ettiler ve tokat attılar. Aramızda birhayli Kürt vardı. Bizi ayrı bir odaya aldılar ve yeniden tekme-tokat giriştiler. "Burada da bölücüler var," dediler. Sonra, Hasan adındaki öğretmeni alıkoyarak diğerlerini bıraktılar. Ona, aranan biriyle soyad benzerliği nedeniyle bir hafta süreyle ağır işkence yapıldığımı öğrendim.

Daha sonra yakınlarımızın oturduğu köye gittim. 12 Eylül'den sonra oraya pahalı bezler üzerine yazılı pankartlar asmışlar, parasını da köylülerden almışlar. Pankartlarda sunlar yazılmış: "Bir Türk dünyaya bedeldir!", "Ordumuz Türk birliğinin, Türk kudret ve yeteneğinin, Türk vatansızlığının bir ifadesidir" gibi. Ama bu yıl köylüler pankartları yırtıp atmışlardı.

Üzerlerindeki korku dağılıyordu. Evren alçağının ne mal olduğunu anlamışlardı. Bu sevindirdi beni.

İzin dönemimde birara Diyarbakır'a gittim. Şehrin tam işgal edilmiş bir hali vardı. Sivil yerleşim alanı kadar da askeri bölge çevreliyordu onu. Adıbaşı asker ve polis.. Şehrin üstünde helikopterler uçuyordu. İnsanların yorgun ve bitkin düşmüş bir hali vardı. Ama herkes Kürtçe konuşuyordu. Sömürgeciler bunun önünü alamamışlardı.

Orada iki genç turistle tanıştım. "Burada neden bu kadar çok asker ve polis var?" diye sordular. Kendilerine Kürtlerin durumu ve hükümetin tutumu ile ilgili bilgi verdim. Birisi: "Demek biz Kürdistandayız!" dedi ve ekledi: "Şimdi daha iyi anlıyorum"..

BASINA AÇIKLAMA

Türkiye'yi Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na şikayet etmiş olan beş ülkeden Norveç, İsveç ve Danimarka'nın kısa süre önce Oslo'da yaptıkları toplantıda bu şikayetten vazgeçmenin yolu üzerinde anlaştıkları söyleniyor. Eğer halen tutuklu bulunan ve yargılanan Barış Derneği yöneticileri ile bazı sendikacılar serbest bırakılır ve haklarındaki dava ortadan kaldırılırsa onlar da bu şikayeti geri alacaklardır.

Faşist diktatörlüğün sözcülerinden Prof. Mümtaz Soysal İsveç'e davet edildi ve 5 Aralık günü Stockholm'de, İsveç Dış Politika Enstitüsü'nün düzenlediği konferansta konuştu, ayrıca televizyona çıkarıldı. Bay Soysal, Türkiye'de demokrasiye dönüldüğünü ve Kürt halkı üzerinde herhangi bir baskı olmadığını ileri sürdü. İçerideki 80.000 politik tutukluyu ise toptan terörist ve cinayet işlemiş insanlar olarak niteledi.

Diğer yandan Mitterand hükümeti, Türkiye'deki zorba rejimin temsilcileri ile trafiği sıklaştırdı. Aradaki "kırgınlıklar" gideriliyor, "dostane" ve "sıcak" ilişkiler geliştiriliyor. Fransa da Türkiye'ye askeri yardım çabalarına

destek oluyor.

Bütün bunlar ne için? Türkiye gerçekten demokrasiye döndüğü için mi? Halen, sözkonusu zorba rejimin zulmü altında inleyen Türk ve Kürt halklarının iyiliği için mi?

Barış Derneği ve DİSK yöneticilerine karşı açılan davalar, yüzlerce siyasi davadan yalnızca ikisidir ve dikkatleri en çok üzerlerine çekenlerdir. Ama Türkiye'de şu anda 80.000 dolayında politik tutuklu ve hükümlü var. Yalnızca Barış Derneği'nin 8-10 tutuklu üyesinin bırakılması ve DİSK yöneticileri hakkındaki davanın ortadan kaldırılması problemin çözümüne yeter mi?

Kaldığı, bu öyle bir barış ve işçi düşmanı rejim ki, Avrupalı "dost"larının tüm ısrarlarına rağmen, bunu bile yapmamakta ısrar ediyor.

Türkiye'de işçi sınıfı bugün tüm temel sendikal hak ve özgürlüklerinden yoksundur. O, grev bile yapamıyor.

Sol partilerin yasaklı olduğu, taarraftar ve yöneticilerinin zindana doldurulduğu bir ülkede siyasi özgürlüklerin varlığından nasıl söz edilebilir?

Sol kitapların yasaklı olduğu, toplanıp hamur yapılmak üzere kağıt fabrikalarına gönderildiği ve bunları bu-

lunduranların halen de zindana gönderildiği bir ülkede basın özgürlüğünden söz edilebilir mi?

12 milyonu aşkın Kürt halkı üzerinde bugün de terör en ağır biçimde sürerken; halkımız kendi anadilinde bir gazete yayınlamak, kitap çıkarmak hakkına bile sahip değilken; halkımızın dili ve kültürü "Anayasa" maddeleri ile yasaklanmışken ve onbinlerce Kürt yurtseveri, salt baskı ve zulme karşı çıktıkları için zindanlara doldurulmuşken Türkiye'nin demokrasiye geçtiğinden nasıl söz edilebilir?

Türkiye'de bugün de işkence çarkının tüm hızıyla devam ettiğini kim bilmez? Bunu iznilen Türk basını bile sayfalarında hergün yansıtmakta.

Bugün Batı ülkelerinin başkentlerinde faşist rejimi temize çıkarmaya çalışan Prof. Soysal, 1971 darbesinden önce üniversitede demokrat bir öğretim üyesi idi ve salt bu nedenle "komünizm propagandası yapmak" suçlamasıyla o dönemde tutuklandı ve koğuşturuldu. Ama şimdi o, 12 Eylül faşist rejimi tarafından el üstünde tutuluyor. Çünkü o, beynini ve ruhunu faşist rejime satmış, demokratlığı elden bırakmış biridir.

(Devamı 11. sayfada)

Kitleler Ekmek Bulamazken PARABABALARI SİLAH SANAYİNE SOYUNUYOR

İç ve dış tekellerin uşağı Evren-Özal kliği girdiği çıkmaz yolda gözü kara yürüyor. Şimdi de onlar, silah üretimi için yabancı sermayeyi ülkeye çağıran bir kampanyaya yürütüyorlar.

Bu klik, ülkeyi emekçiler için, halk için bir cehennem yaptıysa da sermaye için bir ucuz emek cennetine çevirdi. İşçiler, karın tokluğundan da öte, yarı aç, yarı çıplak çalışmak zorunda. İstersen çalışma, dışarda kuyrukta bekleyen beş milyonu aşkın işsiz var. Grev ve toplu sözleşme hakkın ise süngü zoruyla elinden alınmış.

Bay Özal, işte yabancı sermayeyi bu cennete çağırıyor. Silah üretimi Türkiye'de şimdiye kadar devletin tekelinde idi. O, bu tekel kaldırma hazırlıkları yapıyor. Bununla ilgili yasa tasarısı meclise sevkedilmek üzere. Özal, "bu işi devlete bırakırsak yatar" diyor. Yerli ve yabancı sermaye elele verip silah fabrikaları kuracaklar. Bununla hem ordunun

daha modern silahlarla donatılması, hem de ihracat amaçlanıyor. Silah ticareti karlı bir iş, emperyalistler bundan büyük vurgunlar vuruyorlar.

Bu çağrı emperyalist silah tekellerinin iştahını kabartıyor. Onlar işgücünün çok ucuz olduğu Türkiye'ye gözlerini diktiler. Boyalı basının yazdığına göre ABD, Alman, Fransız, İngiliz, İsveç tekelleri harekete geçtiler. Türkiye'de silah üretmek kendi ülkelerinde üretmekten çok daha avantajlı. İşgücüne çok az bedel ödeyecekler, birkısım ham maddeleri de bizzat Türkiye pazarından sağlayacaklar. Böylece Türkiye ve Kürdistan'ın stratejik madenlerini-eğer bu tasarı gerçekleşirse-daha yoğun bir sömürü bekliyor.

Yerli tekeli sermaye de bu işe hevesle soyunuyor. Yabancı büyük silah tekelleriyle ortaklık kuracaklar. Şimdi Türkiye'de bunun için kamuoyu yaratılıyor. Vatan-millet nutukları çeki-

liyor. İstanbul Sanayi Odası (İSO)'nun yayın organında sermayenin bir temsilcisi şöyle yazıyor:

"Geçmiş savaşların özelliği gereği 'eli silah tutan herkes' deyimiyse çağrılar yapılmış. Bugün milli savunma kavramının teknoloji sözcüğü ile birlikte telafuz edildiği gerçeği gözetilerek, her çağrıyı 'elinden iş gelen herkes, yurt savunması için varını yoğunu ortaya koymalıdır' şeklinde genişletebiliriz".

"Bizler sanayi kesiminin sözcüleri olarak, elbette meselenin bize düşen yanıyla, yani milli savunma sanayii ile birinci derecede meşgul olmak durumundayız. İSO dergisi de bu anlayışla, 30 Ağustos zaferinin 63. yıldönümünün kutlandığı şu günlerde, kapak konusunu bu kutsal kavrama ayırdı.

"Sayın bakan... yurt semalarında göreceğimiz günleri hasretle beklediğimiz Türk uçaklarının yapımı noktasında da özel sektöre görev düşeceği müjdesini

vermektedir ki, bu bakış açısı güvenimizi bir kat daha pekiştirmiştir."

İşte sanayi kesiminin sözcüsü, kokusunu aldığı yağma hasanın böreği üzerine böyle atılıyor. Yerli tekeli sermayenin kâr kokusundan başı dönüyor. Bütün bunları da "yurt savunması için", "kutsal kavram" gibi palavralarla yutturmaya çalışıyor. Bunun için "herkes varını yoğunu" ortaya koymalıymış.

Bu işte işçinin, "varı-yoğu" işgücüdür. Milyonlarca işsiz çok küçük bir bölümü belki orada iş bulacak. Aç karına çalışarak, vahşice sömürülerek bu silahların üretiminde rol alacak. Sonra bu silahlar pahalı pahalı yine halka satılacak, parası devlet bütçesinden ödenecek ve militarist ordu daha da silahlanacak. Ya da dış ülkelere satılacak. Kaymağın emperyalistler toplayacak, bir parçasında yerli tekellerin kahasına akacak.

Halklarımızın bu işte ka-
(Devamı 10. sayfada)

ZORBA SADDAM REJİMİ YIKIMDAN KURTULAMIYACAK

Bağdat diktatörlüğü Irak Kürdistanı halkımıza karşı inatla sürdürdüğü savaşta yıl boyunca önemli kayıplar verdi, askeri hezimetlere uğradı. O, öfkesini sivil halka karşı giriştiği azgınca saldırılarla gidermeye çalışıyor. Köyleri yakıp yıkıyor, kıyımlara, kitlesel sürgünlere başvuruyor. Kürdistan Yurtsever Birliği Genel Sekreteri Celal Talabani, bir süre önce, BM Genel Sekreterliğine, Kızıl Haç'a, Uluslararası Af Örgütüne ve diğer uluslararası kuruluşlara gönderdiği bir çağrıda, bu zulme, vahşete karşı sessiz kalmamalarını istedi. Çağrıda şöyle deniyor:

Barış ve otonomi görüşmelerinin kesilmesi ve çatışmaların yeniden başlamasından bu yana, Irak hükümeti Kürt halkını sindirmek ve ona gözdağı vermek için en aşırı yöntemlere başvuruyor. O, Kürt halkına ağır bir ekonomik kuşatma uyguluyor; peşmergelerin ailelerini, yakınlarını, bu türden binlerce kişiyi -bebekler de dahil- tutukluyor; salt öcalma duygusuyla binlerce kişi sürgüne tabi tutuluyor. Haziran 1985'ten bu yana 75 köy yerle bir edildi; yüzlerce yurtsever idam edildi ki, bunlar arasında *Abdualhalik Maruf, Yusuf Dergelayi, Burhan Qani* gibi tanınmış yazarlar var. Bu yazarların silahlı mücadele ile bir ilişkileri olmayıp, onlar yalnızca halkın mücadelesine sempati duyuyorlardı.

İşte bu uygulamalardan bazı örnekler:

* Irak yönetimi, Eylül ayının ilk yarısı içinde, yalnızca Süleymaniye yöresinde 10-14 yaşları arasında 900 genci tutukladı. Bunların KYB'nin sempatanları olmalarından kuşulanılmıştı. Bu gençler özel kamplara alındılar, orada kendilerine ağır işkenceler yapılmakta. Görgü tanıkları bunlardan üçünün işkence sonucu öldüklerini belirtiyor.

* 20-30 Ekim 1985 günleri Bağdat hükümetinin 30.000 kişiden oluşan bir askeri birliği Süleymaniye kentini kuşattı ve sıkıyönetim ilan edildi. Ev ev arama yapıldı ve binlerce suçsuz insan tutuklandı.

* Kürt halkı bu baskıları protesto için 29 Ekim 1985 günü Irak Kürdistanı'nın büyük kentlerinin çoğunda barışçıl gösteriler düzenledi. Hükümet birlikleri Süleymaniye'de göstericilere ateş açtı, 20 kişinin ölümüne, yüzlerce kişinin de yaralanmasına yol açtı. Protesto gösterileri dalgasını durdurma çabasıyla 800 okul belirsiz bir süreyle kapatıldı.

* Yaklaşık aynı günlerde, hükümet birlikleri Erbil kentinin "Kale" yöresini kuşattılar ve 15-30 yaşları arasındaki yüzlerce kişiyi tutukladılar. Onlar, kentteki askeri garnizonun ve ana cezaevinin avlusuna dolduruldu. Orada dövüldüler, işkence gördüler ve ağır hakaretlere uğradılar. Bu nedenle tutuklular direndiler, askerler ateş açtı ve yüzlerce kişinin hayatını kaybettiğine dair haberler ulaştı.

* 21 Ağustos 1985 günü, Süleymaniye-Çıvarta arasındaki bir kontrol noktasında bir sivil araba askerler tarafından durduruldu. Şöför, hiçbir şey sorulmadan süngülenip öldürüldü. Daha sonra, arabada bulunan diğer beş sivil de, sorgusuz, sualsiz, mahkemesiz oracıkta kurşuna dizildiler. Bunlar Irak hükümetine karşı askeri ya da politik nitelikte herhangi bir muhalefetle ilişkisi olmayan sivil insanlardı. Aralarında Dilşad Salih adında, 14 yaşlarında bir öğrenci de vardı.

* Baas Partisi'nin Kürdistan için atadığı yeni resmi görevlisi Muhammed Hamza adlı kişi, kısa süre önce, Irak Kürdistanı'nın Dohuk kentinde yaptığı konuşmada kitlelere şöyle meydan okudu:

"Peşmergeleri besleyen memeleri keseceğim ve herhangi bir peşmerge ile akrabalığı bulunan, 12 yaşında ve bundan yukarı herkesi idam edeceğim. Akrabalığının derecesi önemli değil! Dohuk'u Irak haritasından sileceğim! Al-Amara kentinin batı yöresinde dokuz Arap köyünü yerle bir ettik. Öyle olunca da, bir Kürt kentini yıkmak bizim için sorun değil. Basra ve Al-Amara harab oldu, Dohuk neden olmasın?!"

* Mayıs 1985'te hükümet birlikleri, herhangi bir neden göstermeksizin Süleymaniye yöresindeki Bağ köyünün tüm kadın ve çocuklarını -bebekler de dahil- tutukladılar ve Reydar askeri garnizonuna götürdüler. Orada iki gün aç bırakıldılar, bebeklere bir damla süt bile verilmedi.

* Mayıs 1985'te Süleymaniye kentinde 200 Kürt ailesi (kadınlar, genç kızlar, çocuklar ve bebekler de dahil) tutuklandı. Bunlar Irak yasalarını herhangi bir biçimde ihlal etmemişlerdi. Yalnızca ailelerinden veya yakınlarından bir kişinin peşmerge saflarına katılmış olmasından kuşulanılıyordu.

* Binlerce aile, yakınlarından biri peşmerge olduğu gerekçesiyle Güney Irak'taki özel kamplara sürgün edilmekte. Bunlar sabahın erken saatlerinde özel kamyonlara dolduruluyor, eşyalarını yanlarına almalarına bile izin verilmiyor. Kimileri gecelikleriyle götürülüyor. Bunların bir bölümü ise, Kürdistan Yurtsever Birliği'ne ağır bir mül-

teciler sorunu yaratmak için kurtarılmış bölgelere sürgün ediliyor.

* Bazı peşmergelerin eşleri tutuklandı ve serbest bırakılmaları için eşlerinden boşanmaya zorlandılar. Onlara, subayların boşanmaya karar verebileceği, bunun için mahkeme veya din adamlarının kararına gerek olmadığı söylen-di.

* Irak hükümeti, Eylül ayı boyunca Süleymaniye ve Erbil yöresindeki 560 köy okulunun belirsiz bir süre için kapattı. Eğitim Bakanlığı'nın gizli bir raporuna göre Eylül ayı başında Süleymaniye yöresinde 360 köy okulunun kapatılması kararı alınmıştır. Bu okulların öğretmenleri ve diğer görevlileri başka yörelere atanmıştır. Erbil yöresinde de 200 köy okulunun kapatılması kararlaştırılmıştır. Benzer eylemlere Kerkük ve Dohuk yörelerinde de girişildi. Bu ırkçı adımlar rejimin güvenlik ve eğitim bakanlıklarınca atılmakta.

Benzer ırkçı adımlar diğer yüksek öğrenim kurumlarında da atılıyor. Örneğin, Kürtler daha önceleri de askeri ve polis akademilerine alınmıyorlardı. Şimdi bilim ve eğitim kolejleri de onların yüzüne kapanyor. Şimdi yüksek öğretmen okulları da Baas üyesi olmayan Kürtleri kabul etmiyorlar.

* * *

KYB'nin açıklamasında bunların yanısıra, köy ve kasabaların bombalanmasına, köy ve kasabaların adlarının değiştirilmesine ve diğer türden baskılara ilişkin örnekler veriliyor. Bu barbarca zulüm ve baskı türleri, aynı zamanda faşist Türk rejimi ile zorba Saddam rejiminin benzer ve ortak yanlarını göz önüne seriyor. Onlar, birçok bakımdan paralel hareket ediyorlar, zulüm yol ve yöntemlerinde birbirlerinin deneylerinden yararlanıyorlar. İran'ın Mollalar rejimi de onlardan aşağı kalmıyor.

Ne var ki bunca zulüm ve zorbalık aynı zamanda onların, halkımızın özgürlük mücadelesi karşısındaki çaresizliğini gösteriyor. Halkımızın düşmanları, yüzyıllardır başvurdukları bunca zulümden, kırmıdan, sürgünden ne sonuç aldılar? Rahata erdiler mi, sorunu ortadan kaldırdılar mı? Hayır, onlar sorunu yalnızca büyüttüler.

Saddam rejiminin azgınlığı, aynı zamanda içine düştüğü zor durumdan kaynaklanıyor. Bu zorba rejimin suyu ısınıyor. Halkımızın yurtsever güçleri, kendi aralarındaki dayanıklığa ve kimi olumsuzluklara rağmen ona ağır darbeler indiriyorlar. Kitleleri bu ölçüde karşıya alan bir rejim ayakta kalamaz. Saddam ve tayfasının tarihin çöplüğüne gömülmesi çok zaman almaya-caktır.

Ceremesini Yine İşçiler Çekecek

KOHL "İLERİ KARAKOLUNU" SİLAHLA DONATIYOR

Federal Alman hükümeti, kısa süre önce, ordusunu daha modern tanklarla donatırken elindeki leopard tanklarının yüzlercesini Türkiye'ye verdi ve Trakya'daki tümenleri donattı. Şimdi de o, her yıl yaptığı askeri yardıma ek olarak, Türkiye'ye 900 milyon mark tutarında askeri yardım yapmayı kararlaştırdı.

Kohl Temmuz ayında Türkiye'ye yaptığı resmi ziyarette "Türkiye Avrupa için bir ileri karakoldur" demişti. Şimdi o buna uygun olarak "ileri karakolunu" silahla donatıyor. ABD emperyalizminin eksik bıraktığını da o tamamlıyor. Öyle ki o, emperyalist çıkarılara daha iyi beğenilmesini istiyor.

ABD emperyalistlerinin dümen suyundaki Kohl hükümeti için Türkiye'deki rejimin niteliği hiçbir önem taşımıyor. O, demokratik hak ve özgürlüklerin yok edilmiş olmasından, kürt halkına yapılan zulümden, işkence çarkından ve zindanlardaki 80.000 politik

tutukludan rahatsız değil. O, Evren-Özal kliğinin tüm bu yaptıklarından memnun ve onları, aynen faşist rejimin sözcüleri gibi "demokrasi ve özgürlükleri korumak, devleti korumak" için yapılması gerekli işler sayıyor.

Kohl hükümeti elbet, söz konusu askeri yardımları karşılıksız yapmıyor. Daha şimdiden, Konya yöresi Alman savaş uçakları için "deneme alanı" olarak seçildi. Federal Almanya da orada bir üs kuracak. Ama en önemlisi Türkiye ve Kürdistanlı işçilerin feda edilen haklarıdır.

AET'le yapılmış sözleşmeye göre, 1986 Aralık ayından itibaren Türkiyeli işçiler AET ülkelerine serbestçe girip iş arayabilecekler. Bu serbest dolaşım hakkı özellikle, göçmen işçilerden zaten rahatsız olan ve işçi fazlasını ülkelerine geri çevirmek için çabalayan Federal Alman yönetimini rahatsız ediyor. Onlar Türkiye'yi bundan vazgeçirmek

için uzun zamandır çaba gösteriyorlar.

Özal daha önce bu isteklere boyun eğdi ve Türkiyeli işçilerin serbest dolaşım hakkını 1990 yılına kadar erteleyebileceğini söyledi. Ama o, buna karşılık AET'den, ilişkilerin düzenlenmesini, donduran kredilerin açılmasını ve daha fazla parasal destek istiyor. Federal Almanya ile de pazarlıklar bu düzeyde yürütülüyor. Federal Almanya ise, dört yıl sonra yeniden böyle bir pazarlıkla karşı karşıya gelmemek için, bu sürenin 1996 yılına kadar uzatılmasında ısrar ediyor. Şimdi, Federal Almanya'nın böylesine yüklü bir askeri yardıma evet demesi, pazarlığın onun istediği yönde sonuçlandığını gösteriyor. Yine emekçiler feda edildiler.

Ama sorun yalnızca serbest dolaşım hakkının elden gitmiş olması değil. Göçmen işçilerin bir dizi sorunları ve hakları da askıda kalıyor. Özal hükümeti, parçalanmış işçi ailelerinin birleştirilmesine, sigorta primlerinin transfer edilmesine,

vize sınırlanmasının kaldırılmasına ilişkin sorunlara hiçbir çözüm getirmiyor.

Diğer yandan, sözkonusu askeri yardımlardan Türkiye ve Kürdistan emekçileri ne kazanacak? Bunlar, besbelli ne ülkeyi kavuran işsizliğe, hayat pahalılığına ne de halkın diğer hayati sorunlarına bir çaredir. Silahlar karın doyurmuyor. İleri Karakol'un silahla donatılmış olmasının halklarımıza hiçbir yararı yok. Emperyalistler bunu kendi çıkarları için yapıyorlar. Onlar ülkemizi komşu ülkelere, bölgedeki ilerici hareketlere, ulusal kurtuluş mücadelelerine karşı bir saldırı rampası haline getirdiler. Militarist ve sömürgeci yönetim ise bu silahları en başta halklarımıza karşı kullanıyor. 12 Eylül darbesinden sonra hızlanan bu saldırıları, polis terörünü, askeri operasyonları, komando ve jandarma birliklerinin Kürdistan'da estirdikleri azgın terörü insanlarımız görüp yaşadılar. Namlular herşeyden önce halklarımıza, emekçi

(Devamı 9. sayfada)

Irak Kürdistanı'nda Partizan Eylemleri

Kürdistan Yurtsever Birliği'nin yaptığı basın açıklamasında Irak Kürdistanı'nda Bağdat rejiminin saldırgan işgalci güçlerine karşı yürütülen askeri eylemler konusunda şu bilgiler veriliyor. (Bu bilgiler KYB'nin eylemlerine ilişkindir):

8 Haziran - 7 Temmuz tarihleri arasındaki bir aylık sürede düşmana karşı gerçekleştirilen eylemlerin dokümanı:

Erbil, Kerkük ve Süleymaniye yörelerinde ele geçirilen düşman müstahkem mevkiilerinin sayısı: 20

Üçü subay olmak üzere 463 Irak askeri öldürüldü, 54 tanesi yaralandı, 72'si esir edildi.

Düşmanın maddi kayıpları:

2 tank tahrip edildi, 2 helikopter düşürüldü, Erbil ve Qaradağ elektrik santrallerine hücum edildi ve bunlar işlemez hale getirildi, 6 asker taşıyıcı araç tahrip edildi.

Bizim kazanımlarımız: 26 klanşnikof tüfek, 3 telsiz, bir orta boy radar istasyonu, bir sahra telefonu, 1 grifof makinalı tüfeği, iki adet 60 mm. havan topu (50 mermisiyle birlikte), 2 adet RPG roket atarı ve 6 mermisi, 5 sandık el bombası, bir adet 175 mm'li. top, 4 adet BKC makinalı tüfeği, 2 adet RBK makinalı tüfeği, 3 sandık BKC mermisi, 3 sandık klanşnikof mermisi.

8 Temmuz - 8 Ağustos arasındaki bir aylık sürede

düşmana karşı gerçekleştirilen eylemlerin dokümanı ise şöyle:

Düşman şu kayıplara uğradı: Köysançak yakınında Heybet Sultan Dağı'nda bir helikopter düşürüldü, 90 asker öldürüldü, 37'si esir edildi, 12 askeri araç tahrip edildi.

Bizim kazanımlarımız: 59 klanşnikoftüfek, 12 adet RPG-7 roket atar, 2 adet RBK makinalı tüfeği, 1 adet BKC makinalı tüfeği, 7 adet sırta taşınan telsiz, 76 adet klanşnikof şarjörü, iki sandık klanşnikof mermisi, 6 RPG-7 mermisi, 2 sahra telefonu, bir adet aydınlatma tüfeği, 1

gaz maskesi, bir adet 60 mm. lik havan topu, 500 adet

Bren tüfeği mermisi.

21 - 22 Temmuz gecesi KYB'ne bağlı bir partizan birliği Süleymaniye kentine sızdı. Bir grup düşman askerini pusuya düşürerek araçlarını tahrip etti. Dört kadının ölmesine ve yaralanmasına yol açtı. Daha sonra Süleymaniye üniversitesini işgal ederek düşman güçleriyle çatışmaya tutuştu ve düşmana 14 kayıp verdi. Bunlar arasında Bekir Hasan adında tanınmış bir işbirlikçi de vardı.

Bunu izleyen üç gün boyunca Irak ordusu, havadan ve karadan merkez üssümüze karşı yoğun bir bombardmana girişti, ancak hiç bir başarı sağlayamadı.

KÜRDİSTAN GENÇLİĞİNİN SORUNLARI VE GÖREVLERİ

A. TAŞ

Birleşmiş Milletler Örgütünün 1985 yılını "Gençlik Yılı" olarak ilan etmesi nedeniyle gençlik sorunları üzerinde geniş biçimde duruldu, duruluyor. Genç kuşak bir yandan dünya genelinde var olan sorunlarını ve bunların diğer toplumsal sorunlarla bağlantısını tartışıyor: Örneğin, günümüzde silahlanma yarışının durdurulması ve barışın korunması, toplumsal sistemi ve kalkınmışlık düzeyi ne olursa olsun tüm dünya gençliğini yakından ilgilendiren temel sorunlardan biridir ve içerisinde bulunduğumuz yılda gençlik bu konuda yoğun çalışmalar yaptı. Diğer taraftan gençliğin öylesine sorunları da var ki her ülkede bunlara rastlanmayabilir veya rastlansa bile bunların etkinlikleri aynı derecede değil. Buna örnek olarak da işsizliği gösterebiliriz. Günümüzde sosyalist ülkelerin gençliği bu sorunu bilmezken, kapitalist ülkelerde işsizlik gençliğin önemli sorunları arasında yer alır. Gene sömürge ülke gençliğinin karşı karşıya bulunduğu sorunlarla, bu durumda olmayan; ulusal baskının mevcut olmadığı bir ülke gençliğinin sorunları arasında önemli farklar bulunduğuna da aşikardır.

Gençlik Yılında Kürdistan Gençliğinin Durumu Nedir

Kürdistan gençliğinin sorunları da diğer ülkelerde olduğu gibi toplumun karşı karşıya bulunduğu sorunların bir parçası, onun yansımasıdır. Bu bakımdan Kürdistan'ın parçalı bir sömürge oluşu, gençlik sorunlarının da belirleyicisi durumundadır. O halde bu durum ne gibi sorunların ortaya çıkmasına neden olmaktadır?

Bilindiği gibi ülkemizin yeraltı ve yerüstü zenginlik kaynakları sömürgeciler tarafından yağmalanıp götürülüyor; sanayi, tarım ve diğer

alanlarda kayda değer bir gelişme sağlanamıyor. Kürdistan'da geri bir toplumsal yapı varlığını sürdürüyor. Bu da doğal olarak halkımızın karşısına pek çok sorun çıkarıyor. Örneğin; işsizlik gibi. İşsizliğin ise en çok genç kuşağı etkilediği bilinmektedir.

Bir yandan ülkemizde nüfus artış hızının yüksek olması, bir yandan da kapalı toplumsal yapının gündüne çözülmesi gibi nedenlerle kırsal alanda geçim kaynakları yetersiz kalmakta, yaşam güçleşmektedir. Bunun sonucunda ise gençlik başta olmak üzere geniş kitleler köyden kente göç etmektedir. Ancak köyden kopup gelen insanlarımızın Kürdistan kentlerinde bir iş sahibi olabilme olanakları son derece sınırlıdır. Bırakalım köyden gelenleri, bizzat kent ve kasabalarda doğup büyüyen gençler bile büyük ölçüde burada iş bulamıyor, metropole akın ediyorlar. Bugün Kürdistan'ın tüm parçalarından metropollere doğru yoğun bir nüfus akışının varolması temelde bu nedene dayanıyor.

Kürdistan'dan göç eden genç işgücü gittiği yeni ortama yabancısıdır. Dil, kültür, gelenek ve töre farklılıkları büyüktür. Üstelik uzak diyarlardan gelmiştir, bir an önce bir iş bulup çalışmak zorundadır. Kapitalistler ise onun bu zayıf yanını alabildiğine sömürmekten geri kalmazlar. Onu son derece düşük ücretle ve kötü koşullarda çalıştırırlar. Bu ucuz işgücü aynı zamanda kapitalist sınıfa genelde de işçi sınıfını baskı altında tutma, sömürüyü artırma olanağı verir.

Ayrıca bu durum başta genç kesim olmak üzere sadece ülkemiz işgücünün sömürülmesi sonucunu doğurmaz, aynı zamanda bir bütün olarak da Kürdistan için önemli bir kaybı ifade eder. Çünkü insanlarımız eğer Kürdistan'da iş bulup çalışabil-

seler, üretime orada katkıda bulunur, ülkenin zenginleşmesini, gelişmesini sağlamış olurlar. Bu sayede de ülkede toplumsal refah düzeyi artar ve diğer sorunlar gibi gençlik sorunları da giderek çözüme kavuşur. Oysa şimdiki durum öyle değil.

Bunun dışında günümüzde Kürt gençliğinin karşı karşıya bulunduğu en önemli sorunlardan bir tanesi de sömürgecilerin halkımızın dil, kültür ve tarihi değerlerine yönelik saldırısı ile onun yerine kendi yoz kültürlerini aşılama çabalarıdır. Ülkemizin hiç bir parçasında herşeyden önce çocuklar kendi ana dilleriyle eğitim görme olanağına sahip değildir. Sömürgeciler halkımıza dilini unutturmak için yoğun çaba harcıyorlar. İnsanlarımızın serbestçe kendi müziğini dinleme, kendi dilinden kitap, gazete, dergi vs. yayınlama, kültürel ve sanatsal faaliyetlerde bulunma olanakları elinden alınmıştır. Bunun yerine sömürgecilerin yalan üzerine kurulu propaganda mekanizması olanca hızıyla işliyor.

Örneğin, Türkiye Kürdistanı'nda okullar başta olmak üzere her alanda yürütülen ırkçı-şoven propaganda ve Kürt kültürüne, diline yönelik yasaklamalar bilinmektedir. Sömürgeci Türk burjuvazisi Kürt halkının varlığını inkar eder, Kürtlerin Türk olduklarını ispatlama türünden hokkabazlıkları sürdürürken, bir yandan da Türk tarihi üzerine yalan bilgiler veriyor, gerçekleri tersyüz ediyor. Başka halklara yönelik saldırıları, işgal ve yağma hareketlerini övüyor; her türlü gaddarlığı yapmaktan geri kalmayan Osmanlı padişahlarını kahramanlaştırıyor; gençlerimizi Kemalizm zehiriyle zehirlemek için yoğun çaba harcıyor. Bugün Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'nda liseler, üniversiteler birer kışlaya, hapisaneyeye çevrilmiştir. Buralar her türlü ilerici, ba-

rışsever, insan haklarına saygıyı öngören düşüncenin girmesinin yasaklandığı yerlerdir.

İşte bütün bunlar, diğer koşullarla birleşince Kürt gençliğinin iyi bir eğitim görmesini, yetişmesini olanaksız hale getiriyor, onun karşı karşıya bulunduğu sorunları kat kat arttırıyor.

Sömürgeciler bunun dışında da çeşitli açık ve gizli yöntemlerle gençliği yozlaştırmak, onu ülkesinin sorunları üzerinde düşünüp kafa yormaktan alıkoymak için çabalyorlar. Örneğin, 12 Eylül'den sonra ilerici, demokratik ve sol basın yasaklanırken, seks dergilerinin yaygınlaştırılması, her türlü ahlaksızlığı yayan gazetelerin hem sayısal olarak artması ve hem de tirajlarının yükselmesi, gene bu doğrultudaki filmlerin piyasayı kaplaması böyle bir çabanın sonucudur. Aynı dönemde yaratılan yoksulluk ortamının da etkisiyle fuuş, alkol kullanımı ve kumarın artması aynı şekilde düşmanın bu amacına hizmet ediyor.

Bugün devletin el altından uyuşturucu madde kullanımını, fuuşu yaygınlaştırmak için çabaladığı günlük yaşamda bile gözlenebilecek bir olay haline gelmiştir. Diyarbakır'da randevu evlerinin edeta nöbet tutar gibi polise gözlemlendiği herkesçe iyi biliniyor.

Esasen bu yöntemler sömürü çevreleri, sömürgeciler için yeni şeyler de değil. Bir zamanlar Çin'i işgal altında tutan sömürgeciler insanların uyanışının önüne geçmek ve daha çok kar elde etmek amacıyla ülke nüfusunun büyük kesimini uyuşturucu maddelere alıştırmamışlar mıydı? Gene ABD'de, CIA eliyle, eşitsizliğe, ırk ayrımına karşı verilen mücadeleyi baltalamak için siyah gençlik arasında bu tür alışkanlıkların yaygınlaştırılması sağlanmadı mı?

Kürdistan Gençliğinin Diğer Bir Kısım Sorunları

Ülkemiz Kürdistan'da gençliği önemli sorunlarla yüzyüze bırakan sadece sömürgeci uygulamalar değildir kuşkusuz. Hala hakim durumda olan yarı-feodal yapı da ona paralel biçimde pek çok sorunun kaynağı durumundadır. Esasında sömürgecilerle, Kürdistan'daki egemen çevreler ittifak içerisinde buldukları için bunlardan kaynaklanan sorunları birbirinden kesin çizgilerle ayırmak zaten mümkün değil. Bunlar karşılıklı olarak birbirlerini destekliyor, sorunların iç içe geçmesine neden oluyorlar.

Kürdistan gençliği bugün her bakımdan geri ekonomik ve sosyal yapının olumsuzluklarıyla yüzyüzedir. Kötu yaşam koşulları, bilgisizlik ve cehalet aynı zamanda bu yapının doğurduğu sonuçlardır. Gençlerimiz bugün özellikle de kırsal alanda aşiretçiliğin, ağalığın, şeyliğin etkisi altında bulunuyorlar. Çıkar çevreleri arasındaki çatışmalarda gençlik kesimi de taraf durumundadır. Onlar da kan davalarının kurbanları arasındadır.

Bütün bu olumsuz koşullar, genç, kadın ve kızlar için daha da ağırlaştırıyor. Bu, kadının ezilen cins olmasından, erkeklerle aralarından ki ilişkilerin eşitliğe dayanmamasından kaynaklanıyor. Kadın gençlik arasında okuma-yazma oranı daha düşüktür. Yaşamı programlamada, karar almada kadın geri plandadır. Hala çok kadınla evlenmelere rastlanıyor. Genç kız çoğu kez evleneceği insanı seçme özgürlüğüne bile sahip değil. Başlık erkek olsun, kız olsun gençlerimiz için önemli bir sorun olmaya devam ediyor. Gebelik süresinde, doğumda ve çocuk yetiştirmede yeterli bilgiye, gerekli sağlık hizmetine ve maddi olanaklara sahip olmama nedeniyle genç aileler büyük güçlüklerle karşı karşıya bulunuyorlar.

Şehir ve kasabalarda yaşayan gençlik ise bir yandan belli ölçüde kırsal alanda mevcut olan bu olumsuzlukların, eski değer yargılarının, gelenek ve törelerin etkisi al-

tında iken, bir yandan da yaşadığı alanın yarattığı diğer sorunlarla yüzyüzedir. Bu kesimin büyük çoğunluğu da gene yoksulluk içerisinde. Okuyabilenler, yurtdışında değinilen sömürgeci propagandanın etkisi altında oldukları gibi iyi bir eğitim için gerekli diğer maddi, moral ve kültürel olanaklara da sahip değiller. Önemli bir kesimi küçük yaşta çalışmak, işgücünü ya tümüyle karşılıksız (çıraklık) ya da düşük ücretle satmak zorundadır. İşsizlik ileri derecededir. Kahvehanelerin gençler de dahil her yaşta insanlarla tıklık tıklım dolu olması bunun bir göstergesidir.

Yurtdışında Bulunan Gençlerin de Çeşitli Sorunları Var

Bugün başta Avrupa ülkeleri olmak üzere çeşitli ülkelerde küçümsenmeyecek sayıda bir Kürdistanlı gençlik mevcut. Bunların bir bölümü okumak, iş bulup çalışmak veya politik baskılar sonucu iltica etmek amacıyla buralara yerleşmiş bulunuyorlar. Diğer bölümü ise aileleriyle birlikte çocuk yaşta bu ülkelere gelmiş veya buralarda doğup büyümüş olanlardır.

Bu gençler için mevcut sorunlardan bir tanesi aile kültürü ile içerisinde yaşadıkları toplumun kültürü arasındaki farklılık, çelişkidir. Gençler bir bakıma bu iki kültürün çatışma noktasında bulunuyorlar.

Diğer taraftan yabancı bir toplumda yaşadıkları için dil, kültür ve çoğu kez de maddi koşullar iyi bir eğitim görmelerine olanak tanımıyor. Yabancı düşmanlığı gençliğin bu kesimini önemli ölçüde etkiliyor. İşsizlik oranı yabancı gençler arasında daha da yüksektir. Bunlar çoğunlukla kaçak işlerde ve düşük ücretle çalışmak zorundadırlar.

Gençlik Örgütlenmeli, Mücadele Etmelidir

Gençlik toplumun en dinamik kesimidir. Diğer taraftan gençliğin homojen olmayan yapısını da gözönünde tutmak gerekir. Her sınıf ve tabakadan gelme bir gençlik kesimi mevcuttur ve her kesim herşeyden önce kendi sınıfının bir parçasıdır.

Ancak Kürdistan gibi sömürge ve yarı-feodal ülkelerde gençlik esas olarak ilerici, yurtsever bir çizgide mücadele etmekte; özellikle de öğrenci gençlik ilerici, devrimci nitelikte düşüncelerin kitlelere taşınmasında önemli bir rol oynamaktadır.

Gençlik örgütlenmesinde başlıca iki biçim sözkonusu olabilir:

a) Politik nitelikte nispeten dar kapsamlı.

b) Yığnsal nitelikte geniş kapsamlı.

Politik nitelikteki gençlik örgütlenmesi daha çok siyasi partilere bağlı olarak ortaya çıkar ve onların bir parçası durumunda olur. Örneğin, komsomol tipi örgütlenme böyledir.

Yığnsal örgütlenmede ise durum farklıdır. Burada örgüt çatısı altında toplanan gençlerin aynı ideolojik-politik hattı benimsemesi koşulu aranmaz. Ülkemizin somutunda gençleri böylesi bir örgütlenmede bir araya getirecek ortak payda yurtseverlik çizgisi olmalıdır. Ancak bu sayede değişik sınıf ve tabakalardan gelen ve dünya görüşleri, bir kısım özelemleri, istemleri farklı olan geniş gençlik yığınlarını aynı örgüt çatısı altında toplamak mümkün olabilir. Şunu da belirtmek gerekir ki politik nitelikteki gençlik örgütlenmesi ile yığnsal nitelikteki örgütlenme birbiri önünde engelleyici değildir. Siyasi partilere bağlı gençlik örgütlerinde çalışan gençler, kitlevi gençlik örgütlerinde de çalışabilirler ve bu tür gençlik örgütlerinde sürükleyicilik rolünü de oynayabilirler. Ancak dikkat edilmesi gereken nokta homojen bir yapısı olan parti gençlik örgütü ile değişik görüşlerden gençlerin yer aldığı kitlevi örgütler arasındaki farkı iyi kavramak ve pratikte de ona uymaktır.

Bu arada kitlevi nitelikte bir tek gençlik örgütünün yaratılması belli durumlarda mümkün olmayabilir. Böyle olması, yani birden çok kitleli gençlik örgütünün bulunması halinde de birlik sorunu gene gündemden çıkmaz. O zaman yapılması gereken bu türden örgütleri bir üst örgütün çatısı altında bir araya getirmeye çalışmaktır.

Diğer taraftan ülkemizin

hiç bir parçasında bugün Kürt gençliği legal çalışma olanağına sahip değildir. Başka alanlarda olduğu gibi bu alanda da sömürgeciler halkımızı örgütsüz bırakmaya özen gösteriyorlar. Kaldı ki bugün Türkiye'de faşist rejim sadece Kürt gençliğini değil, genel olarak tüm gençliğin örgütlenmesini temelde yasaklamıştır. Var olan bazı gençlik örgütleri ise tartışma özgürlüğüne sahip olmayan, son derece sınırlı bazı okul sorunlarına yönelik çalışma yapabilen göstermelik örgütlerdir. Faşist rejim buralarda denetimi elden kaçırmamak için de büyük çaba harcıyor. Onun bütün amacı "tek tip öğrenci", yani yerli ve yabancı tekelci sermayeye ulaşık etmekten başka bir şey düşünmeyen, başka halklara düşman, sömürüye ulaşık zevkle yerine getiren, bencil robotlar yetiştirmektir.

Ancak gerek Kürdistan'da ve gerekse Türkiye genelinde faşizmin legal örgütlenme ve mücadele olanaklarını ortadan kaldırması, gençliğin örgütlenmesini tümenden engelleyemez. Gençlik elbette koşullara uygun başka örgütlenme biçimlerini hayata geçirmekten geri kalmayacaktır. Diğer taraftan bu günkü faşist terör ortamında bile mevcut olan dernekler her şeye rağmen birer çalışma alanı olmalıdır. Gençlik buralarda polisten ve ajanlardan korunmayı da gözeterek çalışabilir, çalışmalıdır. Bu sayede hem öğrenci sorunları olanaklar ölçüsünde dile getirilir, hem de geniş gençlik kesimleriyle diyalog içerisine girmek olanaklı hale gelir.

Kısacası esas olan, gençliğin karşı karşıya bulunduğu somut sorunları gözardı etmeyen, kısa ve uzun vadeli hedefleri gözeterek çalışma ve buna uygun düşen bir örgütlenme biçimini gerçekleştirilmektir.

Bu çalışmada Kürt gençliği ile halkımızın yan yana yaşadığı diğer halkların gençliği arasındaki işbirliği, diyalog ve dayanışma önem kazanır.

Gene gerek ülke içerisinde faaliyet gösteren ve gerekse yurtdışında kurul-

muş bulunan gençlik örgütlerinin uluslararası planda yürütecekleri çalışmalar da önemlidir. Kürt gençliği bu çalışma ile sömürgecilerin halkımız üzerinde estirdiği terörü, baskıları teşhir edebilir, ona dostlar kazandırabilir. Örneğin: Kürdistan'lı gençlik örgütlerinden DHKD'nin bir süre önce Moskova'da yapılan Gençlik Festivali'ne katılması bu tür çalışmanın başarılı bir örneği oldu. Bu sayede değişik ülkelerden gelmiş geniş bir gençlik kesimi ve kamuoyu Kürt gençlerinin bir bütün olarak da halkımızın sorunları hakkında bilgi edindi, on-

lara ilgi gösterdi. Unutulmalı ki halkımızın ve onun bir parçası olan gençliğin ülke içerisinde yürüttüğü mücadele ile yurtdışında yaptığı çalışma birbirinden kopuk değil, birbirinin tamamlayıcısıdır.

Aynı şekilde yurtdışında bulunan gençlerimiz örgütlenerek, çalışarak yüzyüze buldukları ekonomik, demokratik, kültürel ve daha başka sorunlarına da çözüm bulabilir, daha iyi koşullara kavuşabilirler.

Sonuç

Sonuç olarak söylenmesi gereken şudur: Toplumun

endinamik kesimi olan gençliği, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinin zafere ulaşmasında önemli ve tarihi görevler bekliyor. Geçmişte Kürt gençliği bu alanda önemli çalışmalar yaptı ve bugün de o her türlü fedakarlığı yapmaya, en güç koşullarda bile çalışmaya hazırdır ve yapıyor da. Gençlerimiz nerede bulunurlarsa bulunsunlar, kendi yörelerinin somut koşullarına uygun çaba harcıyabilir, mücadeleye katkıda bulunabilirler. Gençliğin mücadelesi onların kültürel, iş, eğitim, demokratik hak ve özgürlüklerle ilgili taleplerinden siya-

sal çalışmaya kadar uzanan geniş bir çerçeveyi kapsar.

Hangi türden olursa olsun çalışmayı başarıya ulaştırabilmek için ise örgütlenmek gerekir. Örgütsüz mücadele ile, bireysel çıkışlarla sorunlara çözüm bulunamayacağı açıktır. 1985 "Gençlik Yılı"nın sonuna yaklaşırken Kürdistan gençliğini bekleyen; onun gözlerini ileriye çevirmesi ve daha enerjik, daha disiplinli, daha güçlü bir mücadeleyi hayata geçirebilmesidir.

EROİN Mİ, DÜŞÜNCE Mİ DAHA TEHLİKELİ?

Bir gazete haberi:

"Eroin imali davasında emniyet eski müdürü ile çiftlik sahibi serbest bıraktı.

"Teşekkül oluşturarak eroin imal etmek" iddiasıyla idamı istenen emniyet eski müdürlerinden Zahi Avci-başıoğlu ile çiftlik sahibi arkadaşı Süleyman Aydın'ın tahliyesinden sonra ikisi İran'lı üç tutuklu kaldı".

Bu haber, görmesini ve anlamasını bilenler için son derece ilginçtir. O, Türkiye'deki düzene ilişkin pek çok gerçeği ortaya koyuyor. Ve bu tür ilginç haberlere basında sık sık rastlanır.

Bir kez olay, Türk emniyetinin, polis örgütünün içinde bulunduğu durumu yansıtıyor. Bu örgüt sözde "vatanşın canını, malını koruyacaktır" ve bu arada uyuşturucu ticaretiyle de mücadele edecektir. Ama görülüyor ki uyuşturucu imalatının ve ticaretinin içinde bizzat bu örgütün bir emniyet müdürü yer alıyor. O, çok "saygın" bir vatanşın, bir çiftlik sahibi ile eroin imalatı için örgüt kuruyor, para veriyor. Sözkonusu kişinin çiftliğinde bu iş için laboratuvar kuruluyor. Ve emniyet müdürü, yetkilerini ve olanaklarını kullanarak bu işin güvenliğini sağlıyor!

Bu bir istisna da değil. Türk polisi, en tepedekilere kadar bu tür kirli işlerin içindedir. Yalnız esrar ve eroin işinde değil, kaçakçılık, fuhuş, haraç, rüşvet ve benzeri tüm kirli işlerin. Ama bazan aksilikler olur, şurda veya burda birileri yakayı ele verir. Ama onlar da çoğu kez, "şerefli Türk adliyesi"nin eliyle temize çıkarılır, özgürlüklerine kavuşturulurlar.

İkincisi, bu olay "şerefli" Türk adliyesinin durumunu ortaya seriyor. Bu kişiler devlet güvenlik mahkemesinde yargılanıyorlardı ve savcı daha kısa süre önce onlar için idam istemişti. Ama bu "şerefli" adliye onları serbest bırakmakta bir sakınca görmüyor. "De-

liller toplanmış" diyor. Ne güzel! Peki ya zindanlardaki 80 bin siyasi tutuklunun, barış davasından yargılanan hukukçuların, bilim adamlarının, yazarların? Onların delilleri beş yıldan beri hala toplanmamış mı?

Ama herşey açık: Bu adamlardan biri "devlete uzun yıllar hizmet etmiş" bir emniyet müdürü, ötekisi bir çiftlik sahibi. İkisi de bu düzenin itibarlı kişileri.. Üstelik, eroin işiyle de uğraştıkları için daha da parahlılar.. Ve kuşku olmasın, onlar, devlet güvenlik mahkemesinin sayın yargıçlarını da görmüş, gözlerini paraya doyumurlardır.

Türkiye'de, bu "özgür ve demokratik" rejimde işlerin böyle yürüdüğünü herkes bilir. Burada cezalar yoksullar içindir, küçük hırsızlar içindir, büyük hırsızlar için değil. Büyük hırsızlar ülkenin "sahibi" yöneticisi, efendisidirler. Nitekim bu olayda da Emniyet müdürü ve çiftlik sahibi yakayı kolayca sıyırmış, içerde, onların bu işte kullandığı iki İranlı ve bir Türk gariban kalmıştır. Hakimler de eroin parasından kendi paylarına düşeni almış ve bu kişilere, "buyrun serbestsiniz, paranız da var, dilerseniz yurt dışına bile çıkabilirsiniz!" demiştir.

Ve bu olay bir kez daha, şu gerçeği ortaya koyuyor: Türkiye'yi yönetenler için, bu yoz, rezil düzenin sahipleri için tehlikeli olan eroin ve benzeri şeyler değil, fikirler ve düşüncelerdir.

Cezaevelerindeki 80.000 siyasi tutuklu ne yapmışlardır? Barışı savunan yazarlar, bilim adamları, hukukçular, sendikal haklarını kullanan işçiler, haklarını isteyen, daha iyi bir eğitim düzenini savunan öğretmenler, baskılara, haksızlığa zulme karşı çıkan gençler, Kürt yurtseverleri.. "Kahraman" Türk polisi onlara aman vermiyor. İşkence çarkları onlar için çalışıyor. Onlar, pek çok durumda, mahkeme bile çıkarılmaksızın buldukları yerde kurşunlanıyorlar. Adına Cum-

hurbaşkanı denen diktatörle basbakan denen palyaço onları peşinen "vatan haini" olarak suçluyorlar. Sıkıyönetimin, devlet güvenlik mahkemelerinin yargıç ve savcıları onların yakasına sımsıkı yapışıyor, onları tahliye etmemek için binbir neden buluyorlar.

Evet, bu baylara göre fikirler tehlikelidir. Onlar yoksulları uyandırır, gözlerini açarlar. Onlar, baskı ve zulüm görenlere, bu baskı ve zulümden nasıl kurtulacaklarını gösterir.. İşte o zaman bu düzen tehlikeye girer. Fabrikatörler ve çiftlik sahipleri işçileri ve köylüleri eskisi gibi kolay sömüremezler, denetliyemezler. Polis ve jandarma onlara dilediği gibi işkence yapamaz. Uyanan kitleler iş, okul, sağlık hizmeti ve konut isterler. Onlar, paranın öldürücü silahlarına, tanklara, toplara, savaş uçaklarına, atom bombasına harcanmasına karşı çıkarlar.

Eroine gelince, aslında o, emperyalistlerin ve tüm öteki para babalarının, çiftlik sahiplerinin elinde, aynen onların gazeteleri, televizyon ve radyoları, kiliseleri ve öteki vaazcılar gibi, kitleleri uyuşturmanın, kandırmanın, beyinlerini yıkamanın bir aracıdır. Alkol ve uyuşturucu ile kendinden geçen kişi gerçekleri düşünemez, tepki gösteremez.

Faşist diktatörlük altında düşünce "suçluları"nın zindanda tutulup, eroin yapımcılarının serbest bırakılması bu düzenin gerçek yapısını ortaya koymuyor mu?

DÜZELTME

Geçen sayımızda yayınlanan Birleşmiş Milletlere'e "Çağrı"nın türkçe çevirisinde, 8. sayfa, 2. sütun, ilk paragrafta, dizgi hatası sonucu, "1. Dünya Savaşı" yerine "2. Dünya Savaşı" denmiştir. Gözden kaçan bu hata nedeniyle özür diler, düzeltiriz.

Faşist Kliğin Yalvarıp Yakarması Boşa Gitti

SİA ANLAŞMASI UZADI

Geçen sayımızda ABD ile Türk hükümeti arasında Savunma ve Ekonomik İşbirliği Anlaşması (SİA) üzerine yürütülen pazarlıklardan, ve Evren-Özal kliğinin, ABD'den biraz daha fazla para koparmak için, sözde anlaşmayı uzatmama üzerine atıp tutmalarından söz etmiş, ama sonunda ABD'nin dediğinin olacağını belirtmiş, şöyle demiştik:

"ABD, bu pazarlıkla ilgili olarak da, palyaço Özal'ın hükümetine belki üç-beş kuruş daha fazla vermeyi kabul edecek, belki bunu bile etmiyecek; ama sonunda, onun tüm isteklerini dikte ettireceği açık. Efendiler uşakların yakınmalarına aldırmıyorlar bile. Onların çapını biliyorlar, aynen, tüm yakınma ve sızlanmalarına rağmen efendisinin kapısı önünden ayrılmayı göze alamıyan köpek gibi."

Yanılmamışız. ABD sözkonusu yakınmalara aldırmadı, beş kuruş bile fazla vermedi. Evren-Özal kliği, anlaşmayı fesh etmeyi zaten

aklından geçiremezdi. Böylece, SİA anlaşması bir yıl süreyle daha uzamış oldu.

İlginç olan, kukla hükümetin sözcülerinin, daha fazla para koparmak için kopardıkları tüm gürültü-patırtıya rağmen, hiçbir şey elde edemeyince işi yine de pişkinliğe vurmaları ve hiçbir şey olmamış gibi davranmalarındır. Milli Savunma Bakanı Yavuztürk, "önemli değil" diye konuştu. Hükümetin başka sözcüleri ise yine, herkesin gözünün içine baka baka yalan söylemeye, gerçeği kitlelerden gizlemeye kalktılar. "Anlaşma uzamış değil" diyen bile oldu.

Bu adamlardan başka ne beklenir?

Aslında, palyaço Özal'ın, daha Nisan ayında ABD'ne gittiğinde, anlaşmanın uzatılması yönünde uzlaşmaya varıldığı da açığa çıkmış durumda. Demek ki bütün o gürültü patırdı, heyecanlı demecler biraz da kamuoyunu aldatmak içinmiş..

ORİZZONTİ KEMAL BURKAY YOLDAŞ İLE YAPILAN MÜLAKATI YAYINLADI

İtalyan Gazeteci Mirella Galletti'nin Kürdistan sorunu ile ilgili olarak Kemal Burkay Yoldaş ile yaptığı bir mülakat Orizzonti adlı İtalyan gazetesinin 21 Eylül 1985 tarihli sayısında yayımlandı. Mirella Galletti, Ortadoğu ile ilgili bir araştırma grubunun üyesidir ve Kürt sorununda uzman biridir.

Alman Savaş Uçakları ve Konya

Federal Almanya'da tatbikat amacıyla alçaktan uçuş yapan avcı uçakları uzun süreden beri sorun olmaktadır. Uçakların çıkardığı gürültü insanlar ve hayvanlar üzerinde olumsuz etki yapıyor. Yapılan araştırmalara göre bu gürültü bebeklerde çeşitli davranış bozukluklarına ve yetişkin insanların da sinir sistemlerinin bozulmasına yol açıyor. Kuşlar, köpekler de bu gürültüden kötü biçimde etkileniyorlar. Tarihi binalar bile hasar görüyor, çatlıyor.

Bu nedenle, sözkonusu uçuşların yapıldığı yörelerde bir dizi kitlesel protestolar yapılmakta. Sorun basında ve televizyonda sık sık gündeme geliyor. Bu yüzden Hollanda, Danimarka gibi bazı ülkelerde bu uçuşlar yasaklanmış bulunuyor.

Alman hükümeti buna bir çare ararken yardımına palyaço Özal yetiştirdi. O, bu iş için Almanlara Konya yöresini gösteriyor. Tabi bir miktar mark karşılığında. Şöyle diyor palyaçomuz:

"Bugün birçok Avrupa ülkesinde geniş saha kalmamış. Her taraf meskun mahallerle dolu. Konya'da geniş bir saha var..."

Peki ama, Konya yöresindeki "geniş saha"da, hadi kuşları ve hayvanları bir yana bırakalım, insanlar yaşamıyor mu? Bu yörede kentler, kasabalar, köyler yok mu? Salt Konya ilinin nüfusu iki milyona yaklaşıyor.

"Önemli bir hadise değil", diyor Özal, "bu bir üs değil, test yeridir.." Ve ekliyor: "Düzenleme NATO çerçevesinde olmalı ve Türkiye de istifade etmeli."

Görüldüğü gibi Bay Özal, her zamanki gibi, sadık uşak ve utanmaz satıcı meşrebine uygun biçimde davranıyor. Onun için ülkemiz insanların Alman kedileri ve köpekleri kadar bile bir değeri yok. Yeter ki bir miktar mark gelsin. Bu marklar da besbelli, yoksul insanların yararına değil, bir avuç haramzadenin yükünü biraz daha tutması içindir.

Ama Özal'ın ve emperyalist efendilerinin Konya yöresine ilişkin planları bu kadarla bitmiyor. Onlar, aynı zamanda, bu yörede ABD ve NATO uçakları için geniş hava alanları yapmaya hazırlanıyor. Yüzlerce savaş uçağının aynı anda inip kalkış yapabileceği türden.

Görülüyor ki alçak Evren-Özal takımının insanlarımızı soyup soğana çevirdikleri, zulüm altında inlettikleri yetmiyor; onlar, halkı ve ülkeyi emperyalistlerin deneme tahtasına çeviriyorlar.

TÜRKİYE KÜRDİSTANI
SOSYALİST PARTİSİ
2. KONGRE
Belgeleri

TKSP Yayınları

TÜRKİYE KÜRDİSTANI
SOSYALİST PARTİSİ
TKSP Program

TKSP Yayınları

A. Taş

Türkiye Kürdistanı
EKONOMİK
VE
SOSYAL YAPI

özgürlük

(Başarafa 5. sayfada)

Diğer yandan militarist ve sömürgeci güçler, NATO'dan aldıkları destekle bölgede yeni serüvenlere, Kıbrıs çıkartması benzeri ataklara hazırlanıyorlar. Aç, işsiz ve zulüm altındaki yığınların bu tür maceralardan, kendi canlarını vermek ve daha çok acı çekmekten başka ne çıkarı olabilir?

SOL BİRLİK AÇIKLAMASI

Geçtiğimiz günlerde İsveç'te Kürdistan Öncü İşçi Partisi'nin 10. yıl kutlama gecesinde yeni bir cinayet işlendi. Bu PKK'nın neden olduğu ilk olay değil ve gelişmeler sonuncu olmayacağını da gösteriyor. Çünkü PKK, politik mücadelede devrimcilik adına bireysel terörist ve mafya türü yöntemleri egemen kılmak için ısrarlı bir çizgi izliyor. PKK'nın kendisinden ayrılan herkesi "hain" diye niteleyerek onları fiziksel olarak yoketme taktiklerine başvurduğu ve kendi dışındaki bütün sol ve yurtsever politik güçleri "oportünist, revizyonist, nasifist" diye damgalayarak, birçoğu ile kaba kuvvete dayanan, silahlı saldırıları da içeren çatışmalara girdiği biliniyor. Ortadoğu'da ilerici, yurtsever güçleri bölmeyi amaçlayan bir dizi olaya karıştığı ve nihayet bu tutumunu yurtseverlere ve komünistlere karşı silahlı saldırılar düzenlemeye kadar vardığı görülüyor. PKK bütün bu eylemlerini kendi yayın organlarında açıkça savunuyor. Kendi dışındaki bütün ilerici, devrimci ve yurtsever güçleri "işbirlikçi ve yok edilmesi gereken düşman" olarak hedef gösteren ve inanmış bir çok Kürt devrimcisini bu güçlere karşı tek yönlü koşullandırmayı amaçlayan bir propaganda yürütüyor. PKK yöneticilerinin bilinçli olarak tırmandırdığı bu süreç, her devrimcinin kafasında izlenen politikanın neyi amaçladığı sorusunu gündeme getiriyor.

Bireysel terörist yöntemlerle kendinden olmayanları, hatta sınıf düşmanlarının temsilcilerini fiziksel olarak yok etme devrimcilere ve komünistlere yabancıdır. Bu tür yöntemlerin politik mücadeleye verdiği zarar devrimci teori ve pratikte yeterince kanıtlanmıştır. Kaldı ki, PKK'nın eylemleri bireysel terörizm boyutlarını da aşmıştır. Bu eylemlerden kim yararlanıyor sorusunun yanıtı açık ortadadır. Faşist diktatörlük bunlardan insanlığın en yüce amaçları uğrunda en önde, büyük bir özveriyle mücadele eden, halklarımızın en iyi evlatları olan devrimcileri karalamak, onları adı birer suçlu, sıradan birer katil gibi göstermek için yararlanıyor. Halklarımızın, ilerici, demokrat ve yurtsever güçlerin üzerindeki baskı ve zorbalığı daha da arttırmak için gerekçe olarak kullanıyor. Avrupa'da demokrasi güçlerinin aktif çabalarıyla elde edilen cuntayı tecrit etme yönündeki kazanımların yitirilmesine, diktatörlüğün sürdürdüğü zorbalığı "terörizme karşı alınmış önlemler" olarak göstererek kendisini kamuoyunda aklamasına olanak sağlıyor. Bu eylemlerden Batı Avrupa gericiliği yabancı düşmanlığını körüklemek, yeni anti-terör yasalarıyla demokratik hak ve özgürlükleri kısıtlamak, polis baskısını yoğunlaştırmak ve ileri güçleri toplumdan tecrit etmek için yararlanıyor. Böylesi yöntemler MİT, CIA ve benzeri gizli

servislerin, karanlık güçlerin faaliyetleri için de son derece uygun ve çok tehlikeli provakasyonlara açık bir ortam yaratıyor. Yakın geçmişte yaşadığımız deneyler, bir dizi "faili meçhul cinayet" ve bilinçli olarak tırmandırılan terör ortamından kimlerin yararlandığını yeterince göstermiştir.

Sınıf düşmanlarının bu kadar açık bir biçimde yararlandığı bu eylemlerin zararları ortadayken, böylesi bir politikada ısrarın anlamı nedir? Hangi politik kazanım uğruna bu eylemler yayın organlarında savunulmaktadır? Uluslararası işçi sınıfı hareketinin yüzyıllar boyu süren mücadelesinin biriktirdiği tarihsel deneyim böylesi yöntemlerin hiçbir politik yarar getirmediğini kanıtlamıştır. Çünkü işçi sınıfının, ulusal kurtuluş savaşı veren yurtsever güçlerin soylu amaçlar için verdiği kavga politiktir. Bu kavga, her türlü baskıdan uzak, savaşı ve sömürsüz bir dünya kurmak amacıyla iktidarı kazanmak için yürütülen politik bir mücadeledir. Bu amaç ne "bir avuç kahramanın" eylemi, ne de "bir avuç işbirlikçi veya hain"ın yok edilmesi sonucu varılabilir.

Devrimcilik adına, Marksizm-Leninizm adına bu cinayetler durdurulmalıdır. Bu eylemler ilerici kamuoyunda açığa çıkarılarak mahkum edilmeli ve sorumluları yalnız bırakılmalıdır. İşçi sınıfının yüce idealine daha fazla gölge düşürülmesine izin verilmemelidir. Sınıf düşmanının ve gericici güçlerin politik, ideolojik saldırıları için yeni olanaklar hazırlanmamalıdır. PKK'nın bu eylemleri daha da tehlikeli boyutlara tırmandırmasının önü alınmalıdır. Olayların gelişimi ve yakalananların üzerinde çıkan belgeler, verilen ifadeler, daha birçok kişinin isminin de bulunduğu "ölüm listesi"nin varlığı yolundaki söylentileri güçlendiriyor. Vakit yitirmeksizin bu provakasyon açığa çıkarılmalı ve önlenmelidir.

Bizler İsveç'teki son cinayeti şiddetle protesto ediyoruz. Kürdistan Öncü İşçi Partisi'nin gecesini izlemeye gelmiş bir kişinin, hangi gerekçeyle olursa olsun, hunharca öldürülmesinin devrimcilikle en küçük bir ilişkisi olmaz. Bu nitelikte bir gecenin, böylesi bir politik cinayete açıkça provake edilmesi, eylemin tüm ilerici, demokratik ve yurtsever güçlere yöneldiğinin bir göstergesidir. Bizler bu tehlikeli gidişi durdurmak için elimizden gelen herşeyi sorumlulukla yerine getireceğiz. Bu tür yöntemlerin politik mücadeleden sökülüp atılması için çabalarımızı kararlılıkla sürdüreceğiz.

SOL BİRLİK
PPKK, TİP, TKEP, TKP, TKSP, TSİP

KİTLELER..

(Baştarafı 3. sayfada)

rı ne? sen "yurt savunmasından" söz ediyorsun bre alçak, işçinin bu yurttaki nesi var ki? O apartmanlarını, çiftliklerini, fabrikalarını mı yitirecek? Sen sarayda, köşkte yaşıyorsun, o bir gecikonduda. Otomobilinin altında, yiyip-içen, keyfine bakan sensin. Sen bu "yurt"ta ona ağır bir zulüm ve sömürden, hakaretten, işkenceden başka ne bırakmışsın ki? Ama bu yurdu, yani çiftliklerini, fabrikalarını,

köşlerini, eğlence yerlerini ve "para cüzdanını" savunmak için de yine o garibi "mehmetçik" i kullanıyorsun. Ona enayice bir "kahramanlık" rozeti takmışsın. Ölmeye ve öldürmeye de yine onu gönderiyorsun. O "yurdu" kendin savunsana be alçak!

Koçlar, Sabancılar şimdiden kolları sıvadılar. Özel sektörün arpalıklarına dolgun ücretlerle yerleştirilmiş emekli generaller de boş durmuyor ve silah sanayinin özel sektöre açılması

için yoğun kampanya yürütüyorlar, militarizm edebiyatı yapıyorlar.

Bunlardan Türkiye Odalar Birliği Dışişleri Koordinatörü Emekli Tuğgeneral Orhan Kilercioğlu şöyle diyor:

"Özellikle 1980'den sonra ve bugün ekonomimizde bariz görülen iyileşme ve güçlenen sanayimiz ve tarihten alınan dersler Türkiye'de Özel Sektörün de savunma sanayiine katkısını arttırılması zamanının artık geldiğini, bazı dallar-

da geçmekte olduğunu bize göstermektedir. Bunun için de dışa açılan ekonomi için de Özel Sektörün teşvik edilerek katkısının arttırılması sağlanmalı ve artan bir sorumluluk verilmelidir."

Türk Kara Kuvvetlerini Güçlendirme Vakfı Genel Müdürü Emekli Tümgeneral Turhan Olcaytu da bu keranın başını çekenlerden. O da sanayinin askerleştirilmesini savunuyor ve bunun, yalnız savunmaya değil, asil olarak da savaşa ve saldırıya yönelik olduğunu gizlemiyor.

CENEVRE..

(Baştarafı 1. sayfada)

artıyor, geniş halk yığınlarıyla bir avuç kapitalist arasındaki uçurum büyüyor. Sermayenin yoğunlaşması ve büyümesi ancak işçi sınıfının, öteki emekçi halk kesimlerinin ve geri kalmış halkların ağır sömürüsü üstünde yürüyor. Bunun sonucudur ki bugün, emperyalist ülkelerin kuyruğunda kalmıyaya çabalayan "üçüncü dünya ülkeleri" ağır bir borç batağına saplanmışlardır.

ABD emperyalizmi, insanlık için büyük bir yıkıma ve acılara mal olan 2. Dünya savaşından sonra da soğuk savaş politikasını canlı tuttu, tek yanlı askeri üstünlük kurmaya çabaladı ve uluslararası sorunların çözümünde kaba güç politikasını öne çıkardı. Reagan yönetimi bu gerici, saldırgan politikayı daha da pervasızca izlemekte. O, detantı bir yana iterek Batı ve Orta Avrupa'ya orta menzilli yeni nükleer silah yerleştirdi ve "yıldız savaşları" denen yeni, son derece tehlikeli maceraya yöneldi. Bu politikanın arkasında aşırı derecede militarize olmuş ABD ekonomisi var. Silah sanayii, güçlü ABD tekelleri için tatlı bir pazar yaratıyor. Bu tekeller, dünyada gerginliğin canlı tutulmasından, şurda burda yerel savaş ocakları yaratılmasından ve bunun sonucu artan silah satışından büyük karlar sağlıyorlar. Salt yıldız savaşları projesi, önümüzdeki birkaç yıl içinde 400 milyar dolara yakın bir paranın onların kasalarına akmasına yol açacaktır.

Ne varki, bir avuç tekelin çıkarı için insanlığa karşı yürütülen bu gerici, sorumsuz politika halk yığınlarının gözünde günden güne açığa çıkıyor ve tepki yaratıyor. Barış hareketi giderek genişliyor, kitleselleşiyor ve onları köşeye sıkıştırıyor. Sovyetler Birliği'nin ve diğer sosyalist ülkelerin barış ve silahsızlanma için peşpeşe yaptıkları somut ve yapıcı öneriler, emperyalistlerin yalana dayalı propagandasının çürütülmesinde ve Batılı ülkelerde kamuoyunun barış yanlısı bir tutum almasında etkili oluyor. Emperyalistler barış hareketinin bu gelişmesine seyirci kalamazlar. Nitekim, bizzat savaş akbabası Reagan'ı görüşme masasına getiren de bu oldu.

Ancak, görüşme masasına gelmekle, onların amacı, besbelli, barış ve silahsızlanma yönünde somut adımlar atmak değildi. Onlar böylece, sözde barış görüşmelerine karşı olmadıklarını, ancak barışı Sovyetler Birliği'nin sabot ettiğini, kendi silahlanma çabalarının bir Sovyet saldırısına karşı savunma amacını taşıdığını propaganda etmeye, böylece dünya kamuoyunu bir kez daha aldatmaya çalıştılar.

Cenevre zirvesinin hazırlık aşamala-

rında Sovyetler Birliği'nin, barış ve silahsızlanma yönünde somut adımlar atabilmek, yumuşamayı sağlamak için yaptığı tüm yapıcı, somut öneriler ABD emperyalistleri ve yandaşları tarafından red edildi ve zirveye bu koşullarda gelindi. Reagan yönetiminin daha toplantı öncesinde yaptığı açıklamalarla, gündemi, yıldız savaşları projesi, stratejik silahların sınırlandırılması ve indirilmesi gibi temel önemde ve hayati konulardan dünyanın şurasında veya burasındaki yerel sorunlar üzerine çekmek istediği ve böylece, bu toplantıyı nasıl amacından saptırarak anti-Sovyetik bir kampanyaya dönüştürmek istediği belliydi. Bu durumda zirveden silahsızlanma ve barış yönünde somut ve yapıcı kararlar çıkması beklenemezdi.

Cenevre toplantısı, sosyalist ülkelere ve dünyanın her yanında barış isteyen yığınların özlemleri ve istemleri yönünde somut, yapıcı adımların hemen atılmasını sağlayamamış olsa da, salt gerçekleşmesi bile dünyamızda bir yumuşama havasının doğmasına yol açtı ve tek başına bu da önemlidir.

Emperyalist güçleri geriletmek, silahsızlanma ve barış yönünde somut, kalıcı adımlar atmak için dünya barış güçleri bundan böyle de yoğun çabalar harcamak, mücadeleyi bir an dahi aksatmamak, tersine yükseltmek zorundalar.

Bu zirvenin ilginç yanlarından biri de, emperyalist basın yakın kuruluşlarının kitlelerin dikkatini temel konulardan Bayan Reagan ve Bayan Gorbaçev'in giyimleri, davranışları gibi fantazi niteliğindeki konulara çekme yönünde gösterdikleri aşırı gayret idi. Şimdi de yine aynı kuruluşlar ve emperyalizmin sözcüleri, Reagan'ın zirveden karlı çıktığını, yıldız savaşları projesinden taviz vermediğini propaganda ediyorlar. Yıldız savaşları projesinin devam etmesinden Bay Reagan ve onun temsil ettiği bir avuç büyük silah tekeli besbelli karlı çıkacaktır. Böylece yüz milyarlar bu savaş canavarlarının kasasına akmış olacak. Ama bundan Amerikan halkı da tüm dünya halkları da karlı çıkmayacak. Önemli kaynaklar bu yıkıcı silahların yapımına harcanacak ve dünyamızda savaş tehlikesi daha da büyüyecek. ABD'nde sosyal yardımlardan daha da kısıllacak, yoksulların sayısı büyüyecek.

ABD emperyalistleri, onların yandaşları ve sözcüleri, savaş dansı yapan illere benziyorlar. Bu gerici politika önümüzdeki yıllarda daha da teşhir ve teçrit olmaya mahkumdur. Barış isteyen ilerici insanlık, hiç kuşku olmasın, onların hakkından gelecek, meydanı bu çığlıklara bırakmayacaktır.

BASINA AÇIKLAMA

(Baştarafı 3. sayfada.)

Bay Soysal bugün Türkiye'de şovenizm kışkırtıcılığı yapanların başında geliyor. O, 70 yıl önce yapılan ve bugün hala bazı canlı tanıkları bile yaşamakta olan Ermeni soykırımını inkar için "bilim adamı" pozlarıyla utanmazca yalan söylüyor.

Bay Soysal, Kıbrıs Cumhuriyeti'ne karşı girişilen saldırının bayraktarlarından biridir. O, adanın bölünmesi, orada kukla bir devlet kurulması ve Türk ordusunun geri çekilmemesi için kışkırtıcı yapıyor. Kıbrıs'taki 100 bin kişilik Türk azınlığı için bütün bunları yapan birinin, Türkiye'deki 12 milyonluk Kürt ulusunu, Türkiye Kürdistanı'nı inkardan gelmesi ilginçtir. Tek başına bu bile, onun ne ölçüde bilimden ve demokrasiden uzak, insan haklarına kayıtsız, zorba rejimin işbirlikçisi ve uşağı olduğunu göstermeye yeter.

Bay Soysal'la bir zamanlar aynı fakültede öğretim üyesi olan İsmail Beşikçi, salt Kürt halkıyla ilgili bir araştırma yaptı diye yıllardır zindandadır ve ağır işkencelere uğramıştır.

İskandinav ülkeleri ve Fransa ne yapmak istiyorlar? Bütün bunlar, Türkiye pazarını yağma için hızlanan yarıya katılmanın ön hazırlıkları mıdır? Onlar da, üç-beş kuruluşluk ticari çıkarları için, Türkiye'nin yapmakta olduğu NATO bekçiliği için, insan haklarını ve prensipleri bir yana atacaklar mı? Bütün bunlar, bu zorba rejimi temize çıkarmanın hazırlıkları değil mi?

İsveç Dış Politika Enstitüsü, Türk faşist rejiminin bir sözcüsünün yalanlarının İsveç ve Avrupa kamuoyuna yayılmasına aracılık etmekle olumsuz bir iş yapmıştır. Bu, İsveç hükümetinin barış ve demokrasi konusundaki kimi olumlu çabalarına gölge düşürüyor.

Sözkonusu beş ülke, Türkiye'deki zorba rejimi Avrupa İnsan Hakları Komisyonu'na şikayet ettikleri zaman, Türkiye ve Türkiye Kürdistanı'ndaki demokrasi güçleri sevinmişlerdi. Ama şimdi aynı ülkelerin, durumda hiçbir ciddi değişme olmadığı ve zorba rejim bildiğini okumaya devam ettiği halde, onunla uzlaşma yolu arayıp işin içinden sıyrılmak istemeleri üzüntü vericidir.

Biz bunu protesto ediyoruz. Bu ülkelerdeki ve Avrupa Konseyi'nde yer alan tüm ülkelerdeki demokrat kişi ve kuruluşları, buna karşı tutum almaya çağırıyoruz.

Kemal BURKAY

Genel Sekreter

Türkiye Kürdistanı Sosyalist Partisi

Not: Bu basın bildirisi İngilizce, Fransızca, Almanca ve İsveççe olarak çeşitli ülkeler basınına ve demokratik kuruluşlara iletildi. Bildirinin basına iletildiği sıralarda, sözkonusu beş ülkenin şikayetlerini geri aldıkları açıklandı.

KAPİTALİZM SONA ERMEDEN İŞSİZLİK SONA ERMEZ

Xebatkar

Alman Sendikalar Birliği (DGB) ve ona bağlı sendikaların "Azınlık için politikaya son! Herkese iş! Yönetime katılım! Sosyal adalet!" sloganlarıyla yürüttükleri ve 14-20 Ekim 1985 tarihleri arasında yapılan eylem haftası boyunca Federal Almanya ve Batı Berlin'de yarım milyondan fazla emekçi yapılan yürüyüşlere katıldı. Bu eylem haftasında, ayrıca bini aşkın kapalı salon toplantısı yapıldı. Günümüzde daha da ağırlaşan işsizlik sorununun sebep ve sonuçları tartışıldı.

1974 yılından bu yana giderek artan işsizliğin bugün vardığı boyutlar, "büyük bunalım" diye adlandırılan 1929-1933 döneminin kat kat üstündedir. 1932 yılında tüm dünyadaki işsizlerin sayısı 24 milyon iken, 1984 yılında salt 24 endüstrilemiş kapitalist ülkede işsizlerin sayısı, resmi rakamlara göre, 30,2 milyondur. Ama gerçek rakamlar, besbelli, bunun çok daha üstündedir.

Batı Avrupa ülkelerinde işsizlerin sayısı son beş yılda giderek artan bir seyir izliyor:

Yıl	İşsizlerin Sayısı
1981	13,8 milyon
1982	15,4 "
1983	17,2 "
1984	18,2 "
1985	19,3 "

İşsizler arasında gençlerin sayısı çok daha yüksek. On AET ülkesinde 1985'in ortalarında işsizlerin sayısı 12,4 milyona ulaştı. Bunların 5 milyonunu 16-24 yaşları arasındaki gençler oluşturuyor. Daha yukarı yaş grupları arasında işsizlik oranı (Batı Avrupa'da) yüzde 11,5 iken, gençler arasında bu oran yüzde 23'tür. 25 yaşından küçük gençler arasında işsizlik oranı, 1984 yılı ortalamasına göre ABD'nde yüzde 39,1, Japonya'da 22,4, FAC'nde 25,7, Fransa'da 42,2, İngiltere'de 38,1, İtalya'da 60,7'dir.

Kadınlar arasında da işsizlik oranı, erkeklere oranla daha yüksek.

Batı Avrupa ülkelerinde sürekli işsiz olanların sayısı giderek artıyor. OECD'nin yaptığı bir araştırmaya göre, işsizlik süresi bir yıldan fazla olan işsizlerin oranı 1979'da yüzde 27 iken, bu oran 1983'te yüzde 40'a ulaştı. İşsizlik süresinin uzaması ile işçilere ödenen işsizlik parası da kesiliyor. Örneğin Federal Almanya'da kayıtlı işsizlerden 800.000 kadarı bu nedenle işsizlik parası dahi alamıyor. Bu ülkede 20 yaşından küçük kayıtlı işsizlerden yüzde 48'i işsizlik parası alamıyor. Bu oran, yabancı gençler arasında yüzde 78'i buluyor. İşçi kayıt bürolarına kayıtlı olmayan işsizlerin sayısı da he-

saplandığında bu ülkede işsizlik parası ve herhangi bir yardım alamayan işsizlerin sayısı 2 milyonu buluyor.

Federal Almanya'da işsizlikten en çok etkilenenler göçmen işçilerdir. Ağustos 1985 sonuna göre bu ülkede işsizlik oranı % 8,9 iken, bu oran göçmen işçiler arasında yüzde 13, Türkiye ve Kürdistan'dan gelme göçmen işçiler arasında ise % 14,5'tir.

Alman Sendikalar Birliği (DGB), işverenlerin yeni işyerleri açmak için çaba gösteremediklerini belirterek, hükümetin bir istihdam politikası izlemesini ve tedbirler almasını istedi. Hükümet ise halen işverenlerin çıkarına olan politikasını sürdürüyor.

Kapitalistler 1983 yılında 18 milyar 1984 yılında da 27 milyar markı yurt dışına, özellikle de ABD'ne çıkardılar. Başlıca neden, orada yatırım yapıp yüksek faiz hadlerinden yararlanmaktı. Bu ise FAC'nde birçok işyerinin kapanmasına yol açtı.

Yaşanan ağır bunalıma rağmen kapitalistler kar etmeye devam ediyorlar. Örneğin FAC'nde kapitalistler, 1982-1984 yılları arasında karlarını net olarak yüzde 31,5 oranında arttırdılar. Bu arada işsizlik oranı yüzde 23 artarken gerçek ücretler de yüzde 3,8 oranında düştü. Görülüyor ki bunalımın yükünü emekçiler çekiyor.

FAC'nde sosyal haklar giderek kısıtlanıyor. Bunun başında işsizlik parasının azaltılması geliyor. Böylece, Federal Çalışma Dairesi'nin kasalarına milyarlar aktılırken, yardıma muhtaç insanlar hiçbir yardım almadan yaşamaya zorlanıyor.

Başbakan Kohl 1985 Ekim ayında yaptığı bir konuşmada işsizliğin nedenlerini şöyle sıralıyor:

1. Kadınlar isteyerek işlerini bırakıyor ve işsizlik parası alıyorlar.
 2. Birçok işçi çalışmayı hayalinden geçirmeyerek işsizlik parasından yararlanmak istiyor.
 3. FAC'nde çok sayıda yabancı var.
- Halen, Federal Almanya'da bulunan 3,6 milyon işsize verilecek cevap bu olamaz. Bay Kohl, açıkça emekçilerle alay ediyor, işsizliğin suçunu onlara yüklemeye kalkıyor. Diğer yandan emekçiler arasında ikilik sokuyor ve yabancı düşmanlığını körükliyor. Böylece de, işsizliğin asıl nedenlerini, çürüten sistemi gözlerden saklamaya çalışıyor.

Göçmen işçilerin DGB'nin düzenlediği eylem haftasına ve daha önceki grev ve gösterilere aktif ve kitlesel biçimde katılmış olmaları, egemen güçleri rahatsız ediyor. FAC'ndeki en büyük firmalar, yer yer göçmen işçileri işe almama kararı alıyorlar. Ancak bu tür baskılar da göçmen işçilerin mücadelesini, onların sınıf kardeşleriyle dayanışmasını önleyemeyecek. Önümüz-

deki yıllarda sınıf mücadelesinin daha da keskinleşeceğini gösteren işaretler var. Göçmen işçiler de elbet üstlerine düşeni yapacaklardır.

Besbelli işsizliği yaratan kapitalist sistemin doğasıdır. Kapitalist sistemin temel çelişkisi, üretimin sosyal karakterine, onun ulusal ve uluslararası düzeyde giderek artan sosyalleşmesine karşılık, üretimin sonuçlarına bir avuç kapitalistin el koymasındadır. Böylece bir avuç kapitalistle geniş emekçi yığınlar karşı karşıya gelir. Bir başka deyişle bu, emek-sermaye çelişkisidir.

Kapitalizmin bugün vardığı aşama, bilimsel ve teknolojik devrim, bu çelişkiyi ortadan kaldırmıyor, hafifletmiyor, tersine keskinleştiriyor. Bugün geleneksel endüstriler yapısal bunalıma düşmüş durumda. Bu endüstrilerin -demir-çelik, kimya, tekstil, otomobil gibi- 1960'lardan itibaren satışları düştü. Bunlar, 1970'lerin başından itibaren üretimlerini kısmaya, istihdam alanını daraltmaya başladılar. Örneğin çelik ve otomobil üretimi buna paralel olarak düştü.

Diğer yandan, sermayenin temel dürtüsü üretimin artması veya toplumsal ihtiyaçların dengeli biçimde karşılanması değil, karıdır, sermayenin artmasıdır. Sermaye, şimdi bilim ve teknolojiye yeni gelişmeleri kullanarak, onlara dayanan yeni endüstrileri -elektronik, iş robotları yapımı, uzay araçları sanayi vb.- kurarken de aynı amacı gütmektedir. Bu endüstriler ise daha az emek gücüne gerek duymakta ve işçilerin kitleler halinde kapı dışarı edilmesine yol açmaktadır. Kapitalistler insana değer vermiyor ve işsizliği önleyici tedbirler almayı düşünmüyorlar. Örneğin iş süresinin kısaltılması işsizliği azaltmanın bir yoludur. Ama bu kapitalistlerin karını azaltır!

İşsizlik kapitalist sistemle başladı ve o sürdükçe işsizlik de var olacaktır. Kapitalist toplumun diğer tüm onulmaz hastalıkları gibi, işsizliği de ancak üretimi toplumun ihtiyaçlarına göre bir plan ve programa bağlayan, emeğe, diğer bir deyişle insana en büyük değeri veren sosyalizm ortadan kaldırabilir.

Bugün, işçi sınıfının, kapitalist ülkelerde çalışma koşullarını düzeltmek, işsizliği azaltmak, ücretleri yükseltmek, sosyal yardımları arttırmak için verdiği mücadele boşuna değildir, gerekli ve zorunludur. Bu mücadele işçi sınıfının durumunu iyileştirir, üzerindeki sömürüyü bir dereceye kadar hafifletir. Ama bununla ne sömürü tümünden son bulur, ne de işsizlik. Buna ancak sosyalizm son verecektir. İşçi sınıfının kurtuluşu iktidarı ele almasına, sistemi temelden değiştirmesine, sosyalizmi kurmasına bağlıdır.

Kapitalizm sona ermeden işsizlik sona ermez.